

Spakenburg, 23 januari 2008

Lieve Jantine, Max en Milan,

Jullie vroegen om iets over Henk te schrijven zodat de herinnering levend blijft. Nou dat doe ik graag. Henk, die een dag voor m'n verjaardag overleed, verdient het. In het leven en met alles moet je vooruit kijken. Maar zo is het ook fijn om achterom te kijken. Naar een leven van een levensgenieter. Het lijkt me een goed idee om Max en Milan in dit verhaal persoonlijk aan te spreken.

Jullie vader was een speciale buurman, in die zin dat we niet de deur bij elkaar platliepen, maar eigenlijk kwam het meer omdat zijn auto altijd bij ons op het hoekje stond. Daardoor stonden we altijd veel en soms –in de ogen van jullie moeder en Anja- veel te lang met elkaar te beppen. En dat ging over van alles en niks. Soms heel diepgaand, soms over zaken waar anderen nog niets van wisten. Bijvoorbeeld dat ik de Etos ging overnemen wist Henk al twee jaar voor de opening!

Rood en Blauw

We ouwehoerden vaak over voetbal. En dan met name over de rooien en de blauwen. Ik was blauw en jullie vader was rood. Nooit vervelend, soms wat plagerig waren we onze mooie clubs aan het verdedigen. Henk sloot met mij eens een weddenschap af over de afloop van de derby tussen Spakenburg en IJsselmeervogels. Jullie moeder kan dit verhaal wel dromen, maar goed misschien leuk om later nog eens terug te lezen. Degene die verloor moest een flesje wijn geven aan de winnaar. Spakenburg, mijn cluppie won toen 4x op rij van de Vogels. Na de tweede keer echter hield Henk het voor gezien en verbrak de weddenschap. In diezelfde jaren werd IJsselmeervogels wel 3x kampioen en omdat we altijd in de buurt ter ere van koninginnedag rood-wit-blauwe lampjes hadden hangen, gingen altijd na een kampioenschap bij mij alle blauwe lampjes er uit en werden vervangen door rooie lampjes. Als ik dan 's avonds thuis kwam, dan wist ik het wel weer. Jullie Pa had weer een mooi idee gekregen om zijn blauwe buurman even te pesten. Gelukkig deed jullie vader de dag er na alle lampjes weer keurig op z'n plaats, een grapje maar niet lang erover doorgaan, zo was jullie vader.

Maar niet alleen de derby en het plaatselijke voetbal vond jullie vader leuk, al het voetbal vond hij mooi. Hij kon bijna in vervoering praten over een wedstrijd uit de Eredivisie waar hij live bij was geweest en over het WK in Duitsland. Hij was toen meen ik in Stuttgart bij een wedstrijd van het Nederlands elftal geweest. Over de oranje zee van mensen die hij toen had gezien raakte hij niet over uitgepraat en trots dat hij was op zijn baseball-pett die aan die memorabele wedstrijd herinnerde. Hij liet de pet met twinkelende ogen zien. Hij kon van zulke dingen echt genieten en was na afloop zo blij als een kind in de speelgoedwinkel. En toen Italië wereldkampioen werd was jullie vader weer door het dolle heen. Het land waar de roots van mama ligt en inmiddels ook Henk zijn tweede vaderland was had de wereldtitel veroverd. Het Oranje moest plaats maken voor Azurri en op de Audi en op de Renault Clio van je moeder verschenen 5 sterren met daarnaast "Campione del mondo".

IJdeltuiten

Toen de huizen klaar waren aan de Helmstok, waren wij de eerste bewoners. Even later kwamen ook jullie vader en moeder. Ik zei tegen Anja, die jongen is ook net als ik al

behoorlijk kaal! Nu hadden je vader en ik nogal wat vrouwelijke eigenschappen. We hielden van er verzorgd uit zien en ook dat beetje haar wat we nog hadden moest, zo goed en kwaad als kon er goed uit zien. Na een paar jaar echter, nadat we al een paar keer samen onze haarproblemen aan elkaar hadden voorgelegd, toch echt het moment dat dat beetje haar er maar helemaal af moest. Ik kocht een tondeuze, ik meen je vader ook en Jantine en Anja mochten scheren. We kregen de smaak te pakken. “Zulle wu ut us un keertsie helemaol glad doen met un sjeermes”, zei Henk op een zomerse avond tegen me. En zo gezegd zo gedaan. Allebei hebben toen de nieuwste, ja het moest altijd ”top off the bill” zijn bij jullie vader, de nieuwste Gillette Mach3 aangeschaft. En maar scheren en elkaar, als twee vrouwen die over de nieuwste kapsels praten, complimenten geven over onze kale koppen en tips geven waar je verkoelende aftershave kon kopen. Als jullie vader voorbij ons raam liep op weg naar zijn auto, dan boog hij voorover, streek met zijn hand over zijn bol en stak helemaal voldaan z’n duim in de lucht. Het zag er weer strak uit. Maar ook de kleding moest van jullie pa er gelikt en volgens de nieuwste modetrends uit zien en het liefst Italiaans. Ik kan me herinneren dat hij ook zo’n mooie italiaanse riem had met de tricolore erop. Je zou na het lezen van dit gedeelte kunnen denken dat hij echt alleen maar gezien wilde worden, maar dan hebben jullie het mis. Naast al het moois wat hij had en droeg, liep hij het liefst in zijn witte hempie, zwart sportbroekje en zwarte badslippers. Naar mijn mening zijn favoriete zomer outfit!

Persona Fantastico

Er valt heel wat over jullie vader en man te schrijven. Veel en veel meer. Hij was een reuze (letterlijk in onze ogen!) buurman. Joviaal en behulpzaam. Lampjes ophangen voor koninginnedag, Henk was er bij.

Als Anja wat zei, sloeg hij een arm om haar heen met de woorden: buurvrouwtjie... Als Tanya met haar witte krullen in de bank naar televisie zat te kijken, stopte hij even en zwaaide naar haar en Tanya vond dat prachtig sprong uit bank en ging enthousiast achter het raam naar die grote buurman terugzwaaien. Het werd een vast ritueel. “Amanda”, zei Henk altijd: ” die is uut joew u snejen!” Henk was een altijd aanwezige in de buurt. Hij stak niet bescheiden een handje op als hij je zag, hij zwaaide breed uit. Er is veel over die persona fantastico te vertellen, veel meer als dat je zomaar op papier kunt zetten. Zijn enthousiasme laat zich niet in woorden vangen. Dat moet je vertellen, dat moet je horen. Henk moet je beleven.

Max en Milan als jullie later groot zijn en je wilt nog meer weten over Pa kom dan gerust eens aan bij ons thuis of... misschien later in de Etos, als je scheermesjes of een gezichtscreme voor mannen of iets dergelijks komt halen, gezellig man...

Groetjes en tot ziens,

Harry, Anja, Amanda en Tanya van Twillert
De burens van nr. 8, op ‘t hoekje